

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 16.377 van 25 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit het dorp Khare behorend tot de "moudjema" Sheladze in Noord-Irak.

Op 26 september 2005 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 november 2005. U ging op 9 november 2005 in beroep tegen deze beslissing en op 19 december 2005 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot verder onderzoek. Op 5 januari 2006 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Op 23 januari 2006 ging u in beroep tegen deze beslissing bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 19 april 2007 werd dit beroep afgewezen. U keerde niet terug naar Irak.

Op 15 januari 2008 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseert zich op dezelfde feiten als bij uw eerste asielaanvraag: u verklaart te worden gezocht door de Iraakse autoriteiten omdat u ervan verdacht wordt betrokken te zijn bij een terroristische organisatie. Drie van uw collega's zouden in verband hiermee zijn gearresteerd. Nadat de politie, na de arrestatie van uw collega's, twee keer bij u thuis was langsgekomen op zoek naar u, zou u in 2005 hebben besloten Irak te verlaten. In het kader van uw

tweede asielaanvraag voegde u er nog aan toe dat u in oktober 2007 van uw moeder had vernomen dat diezelfde maand de politie nog steeds op zoek was naar u."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst moet aangestipt dat u uw tweede asielaanvraag integraal baseert op dezelfde elementen als uw eerste asielaanvraag. Aan de eerste asielaanvraag kon geen gunstig gevolg worden gegeven, deels omwille van het ongegronde karakter van de aangehaalde feiten, deels omwille van een aantal incoherenties in uw verklaringen die afbreuk deden aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

In het kader van uw tweede asielaanvraag haalde u als bijkomend element enkel aan dat de politie nog steeds op zoek is naar u. U vernam namelijk in oktober 2007 van uw moeder dat diezelfde maand de politie bij u thuis was langs geweest. Er dient in dit verband evenwel te worden opgemerkt dat u bijzonder weinig concrete informatie kan geven over dit laatste politiebezoek. Zo kon u dit feit niet precies in de tijd situeren en wist u niet hoeveel politiemannen er waren langs geweest. Ook op de vraag of uw moeder nog had geïnformeerd naar de reden waarom men op zoek was naar u, dan wel wat de stand van zaken was in het onderzoek tegen u, kon u geen antwoord geven. Of er later nog politiebezoeken hebben plaatsgevonden, kon u evenmin zeggen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Het is weinig geloofwaardig dat u zo weinig concrete informatie heeft bekomen via uw moeder over dit laatste politiebezoek, temeer daar u naar aanleiding van dit gegeven het noodzakelijk achtte een tweede asielaanvraag in te dienen.

In ditzelfde verband is het evenzeer ongeloofwaardig dat u na ongeveer drie jaar in België te hebben verbleven, zo goed als géén concrete informatie heeft bekomen met betrekking tot de actuele stand van zaken aangaande uw voorgehouden problemen en huidige situatie in Noord-Irak. U verklaarde weliswaar zeker te zijn dat u door de Koerdische autoriteiten wordt vervolgd omdat u verdacht wordt van betrokkenheid bij een terroristische organisatie. U zou dit te weten zijn gekomen enerzijds via uw oom die dit via kennissen van hem bij de "Asayesh" (veiligheidsdienst) had vernomen en anderzijds via uw moeder die dit van de politieagenten had vernomen, toen zij in 2005 twee keer bij u thuis waren langsgeweest, op zoek naar u (zie gehoorverslag CGVS, p. 2 en p. 3). Wat er evenwel naderhand is gebeurd in het kader van een eventueel gerechtelijk onderzoek, weet u niet. U kan evenmin zeggen of er eventueel concrete onderzoeksdaden zijn gesteld, of er een rechtszaak is begonnen en wat er met uw drie collega's is gebeurd, die naar aanleiding van dezelfde beschuldiging werden gearresteerd. Ter rechtvaardiging van uw gebrek aan kennis terzake haalde u aan dat het onderzoek wellicht in het grootste geheim wordt gevoerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Nochtans had u even daarvoor nog verklaard dat de politie op het moment dat ze

in 2005 bij u thuis binnenvielen zonder meer te kennen hadden gegeven dat u werd gezocht omwille van uw vermeende betrokkenheid bij een terroristische organisatie. Men kan dan ook bezwaarlijk spreken van een strikte geheimhouding in het onderzoek naar u. Bovendien had u eveneens verkondigd dat uw oom via zijn kennissen bij de "Asayesh" te weten was gekomen dat u ervan verdacht werd een terrorist te zijn. Dat uw oom later via diezelfde kennissen niet meer informatie zou hebben kunnen bekomen over de hierboven opgesomde zaken, is andermaal weinig geloofwaardig. Dat u betreffende uw eigen problemen niet meer bijzonderheden kan verschaffen, alhoewel daartoe toch mogelijkheden moeten zijn geweest, wijst op weinig interesse van uwentwege en doet afbreuk aan de ernst en aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Wat er ook van zij, u staakt de door u aangehaalde problemen zelfs niet met enig begin van bewijs.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen kan ook nu aan uw tweede asielaanvraag geen gunstig gevolg worden gegeven.

Voorts wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u geen nieuwe documenten voor."

3.2. Verzoeker beroept zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. De bestreden beslissing zou een manifeste appreciatiefout inhouden.

Hij betoogt dat hij gevaar loopt in Irak doordat zijn neven door de Iraakse autoriteiten gearresteerd werden op beschuldiging van terrorisme en vreest hetzelfde lot te zullen ondergaan.

Verzoeker verwijst naar het huidige onveilige klimaat in Irak waardoor hij niet zal worden geloofd door de autoriteiten. Hij zou geen eerlijk proces krijgen indien hij naar Irak wordt teruggestuurd.

Verzoeker voert aan dat de weigeringsmotieven niet overtuigend zijn gezien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) onvoldoende rekening heeft gehouden met de nieuwe elementen die hij had voorgelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Hij verklaarde immers dat er kort voor zijn asielaanvraag een huiszoeking plaatsvond door de Iraakse politie, wat aangeeft dat de autoriteiten hem nog steeds actief zoeken.

Verzoeker betoogt dat hij hierover wel degelijk voldoende concrete verklaringen heeft afgelegd. Tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) zou hij verklaard hebben dat de politie van Deraluk zijn dossier had overgemaakt aan de politie van Sheladze, welke een huiszoeking uitvoerde.

Verzoeker benadrukte tijdens het gehoor voor het CGVS dat hij in de praktische onmogelijkheid verkeert om stavingstukken te verkrijgen aangaande zijn problemen. Hij stelt dat zijn naaste familieleden wel degelijk pogingen hebben ondernomen om via de politiediensten aan bewijzen te geraken. De Koerdische politiediensten zouden weigeren enig document af te leveren. Het CGVS houdt volgens verzoeker onvoldoende rekening met het feit dat de werking van de gerechtelijke instanties in Noord-Irak niet vergelijkbaar is met deze van België of eender welk ander land in de EU.

Hij benadrukt dat zijn vrees wel degelijk actueel is en verwijst naar zijn verklaringen op het CGVS. Hij stelt dat hij geen normaal leven zal kunnen leiden in Irak, waar zijn veiligheid momenteel nog niet gegarandeerd is.

Overeenkomstig het principe van de goede rechtsbedeling, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel had het CGVS volgens verzoeker een vollediger en grondiger

onderzoek moeten wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening moeten houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker betwist niet dat hij zich voor de onderhavige procedure, behoudens dat hij nog steeds zou worden gezocht door de politie, integraal baseert op dezelfde elementen als degene die in zijn eerste asielaanvraag als ongeloofwaardig werden beoordeeld.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

Verzoekers beweringen aangaande zijn neven en het feit dat hij geen eerlijk proces vreest te krijgen, vormen een herhaling van zijn verklaringen die reeds werden beoordeeld tijdens de eerste asielaanvraag (administratief dossier, map 05/18192, stuk 2), zodat zij in onderhavig beroep geenszins dienstig kunnen worden aangevoerd ter ontkrachting van de bestreden motieven. Verzoekers verklaring dat er kort voor zijn asielaanvraag een huiszoeking zou hebben plaatsgevonden bij hem thuis, betreft een loutere herhaling van zijn eerder afgelegde verklaringen (administratief dossier, stuk 6, nr.36), dewelke evenmin dienstig is ter ontkrachting van de bestreden motivering (R.v.St., nr. 156.221, 10 maart 2006; R.v.St., nr. 153.278, 4 januari 2006).

Dat verzoeker bij DVZ aangaf dat zijn dossier blijkbaar werd overgebracht naar zijn geboortedorp, doet geen afbreuk aan de motivering waar deze stelt dat hij bij het CGVS niet kon aangeven (i) wanneer het politiebezoek in oktober 2007 precies in de tijd kon worden gesitueerd (ii) hoeveel mannen er langs kwamen (iii) of zijn moeder nog had geïnformeerd naar de redenen waarom ze nog op zoek waren naar hem (iv) of er later nog politiebezoeken hebben plaatsgevonden (v) wat de actuele stand van zaken is aangaande zijn voorgehouden problemen, meerbepaald of er een rechtszaak tegen hem is gestart, of er concrete onderzoeksdaaden tegen hem werden gesteld en wat er gebeurde met zijn drie collega's die naar aanleiding van dezelfde beschuldiging werden gearresteerd. Deze motivering omtrent de kern van verzoekers tweede asielaanvraag vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen.

Dat verzoeker via zijn oom en diens contacten in de Asayesh de mogelijkheid heeft om meer informatie te bekomen doch nalaat dit te doen, getuigt van desinteresse voor zijn voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst van zijn voorgehouden vrees. Eveneens doet het feit dat hij, na het beweerde politiebezoek in oktober 2007, nog tot 15 januari 2008 wachtte om asiel aan te vragen (administratief dossier, stuk 8), afbreuk aan de ernst van zijn beweerde vrees voor vervolging.

Te meer daar verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt omtrent zijn beweerde problemen, zijn de hoger aangehaalde vage verklaringen derhalve niet afdoende om verzoekers tijdens zijn eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (R.v.St., nr.169.222, 21 maart 2007; R.v.St., nr.165.215, 28 november 2006). Derhalve is het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999; R.v.St., nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat het CGVS een manifeste appreciatiefout zou hebben begaan.

Het middel is ongegrond.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker vraagt de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Hij voert aan dat er ernstige aanwijzingen zijn dat hij niet op een eerlijk proces kan rekenen en stelt dat diverse recente rapporten van o.a. Amnesty International deze wantoestanden in Irak aanklagen en hun bezorgdheid uiten over het groeiende aantal doodstraffen.

Verzoeker benadrukt dat ook hij onterecht verdacht wordt banden te hebben met terroristen omwille van zijn neven, welke wellicht onder druk zijn naam noemde als lid van hun groepering.

Verzoeker vreest tevens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, waarbij hij nogmaals verwijst naar rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch, waaruit zou blijken dat personen die verdacht worden van terrorisme in de gevangenis gefolterd worden tijdens ondervragingen. Verzoeker haalt eveneens zijn verklaringen hierover op het CGVS aan.

Verzoeker betoogt dat zijn leven in Irak in gevaar is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld, gelet op het binnenlands gewapend conflict dat nog steeds aan de gang is. Hij vreest dat de algemene veiligheidssituatie in Noord-Iraks niet stabiel genoeg is.

Ten slotte voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel gezien de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens onverenigbaar zijn met de bestreden beslissing.

4.2. Nopens verzoekers beweringen dat hij ervan wordt verdacht banden te hebben met terroristen waardoor hij niet op een eerlijk proces kan rekenen, ter staving waarvan hij een rapport bijbrengt van Amnesty International of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing vreest in de gevangenis, hetgeen tevens zou blijken uit voormeld rapport, wordt vastgesteld dat verzoeker zich voor zijn vraag om subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 3.3) kan hem de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend omdat hij niet aannemelijk maakt een risico op ernstige schade te lopen zoals omschreven in artikelen 48/4, §2, a en 48/4, §2, b van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker verwijst naar het binnenlands gewapend conflict en stelt te vrezen dat de algemene veiligheidssituatie in Noord-Irak niet stabiel genoeg is doch hij brengt geen

elementen bij die vermogen de informatie in het administratief dossier te ontkrachten waaruit blijkt dat er in de noordelijke provincies van Irak, onder de daadwerkelijke controle van de KRG, geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig of veralgemeend geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Derhalve kan de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker evenmin worden toegekend op grond van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980.

Blijkens het voormelde staat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 25 september 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.
---------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.